

Alba Fluixà Pelufo

Galeria d'incerteses

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

Trobar la fugissera força còsmica
que regeix el nostre univers,
i pensar que això és possible
dins de cada casa
i de cada creació,
és la ingenuïtat imprescindible
de l'origen de l'art.

bromera poesia

ORDRE

Trobar el lloc exacte de cada cosa,
aquell on tot ordre pren sentit,
ha estat sempre una tasca utòpica.
Tot i això, a mi, intentar-ho,
em dona una certa calma, il·lusòria
però de totes formes plaent.
Trobar el lloc intransferible i perfecte
de cada pinzellada sobre un llenç,
de cada línia sobre un paper,
de cada llibre a la prestatgeria
i de cada aliment en la despensa.
Trobar la fugissera força còsmica
que regeix el nostre univers,
i pensar que això és possible
dins de cada casa
i de cada creació,
és la ingenuïtat imprescindible
de l'origen de l'art.

BOCINS DE CEL

Donar-li aire a la mirada
que s'ofega entre les parets
i la foscor iridescent de les pantalles.
Donar espai a la fantasia,
al joc, a la descoberta
d'allò que s'amaga a plena llum.
Donar a la visió l'oportunitat
de guardar sempre
un bocí de cel al fons dels ulls.

TABÚ

Puc resistir-ho tot, excepte la temptació.

Oscar WILDE

Sota una gruixuda capa de blanc
pretesament pur, immaculat,
dormen els retrats dels plaers no dits,
dels instints tatxats i esborrats
per por a l'exuberància d'un excés
que desequilibre l'exemplar composició.
El paradís dels admirables és dèbil
i el cel podria defallir
esgarrat per una carícia no feta,
per un mos sense assaborir
o un crit silencià.
L'infern deu ser, al seu torn,
indubtablement barroc,
tan decididament llunyà
de qualsevol contenció virtuosa
que és impossible no dubtar
de la consensuada bondat del punt mig.
Perquè, en la realitat terrenal,
la bellesa més colpidora
amaga sempre una dosi
de desequilibri i d'imperfecció.

CERCLE

abocat en una nit sense fronteres.
Et saps principi i fi de tu mateix.
...
No només els colors sinó també
les línies i el fil que les uneix

Jaume PÉREZ MUNTANER

La fi i l'inici dibuixen
només dos trams d'un mateix cercle.
Comencem amb el pinzell
carregat de tinta, delerosament entusiasta,
però maldestre en el traç.
Arribats a la meitat,
et sents amb un bell domini
de la línia i totes
les seues modulacions.
Però prompte notes com escasseja
el color que forma el fil
de la teua perfecta pinzellada
i cerques ansiosament un pot
on sucar i renovar les forces.
O, potser, serà millor buscar aigua
i pintar el món de nou
amb una altra tonalitat.

NATURA

Mare del verd i del blau
i de tots els colors de la carn.
Pigment de somnis,
aglutinant de realitats.
Terra fèrtil que bressola paraules,
gestos, traços, cants i balls.
Arrel de la vida que tiny
rius, muntanyes, valls i mars.
Origen indefugible de tot art
i de tota humanitat.
Condicció necessària de la bellesa
i també de l'horror.
Llavor de l'arbre i del fruit
que ens nodreix el temps
i aviva l'existència.

ESTIU A LA MAR

A Pinazo

Paisatges de llum ferotge,
massa de pinzellades entrelaçades,
brutal abstracció del món.
Càpsules de vida concentrada,
destil·lada intensitat cromàtica.
Real irrealitat on tot es mescla
i la mar, el cel i la terra
transiten superfícies sense fronteres.
Blaus radiants i ocres iridescents
conformen escenes d'un gaudi senzill,
de sol i de camp,
de festeig i de joc.

FRONTERES

A Caspar David Friedrich

Hui el cel i la mar s'han fos
en una abraçada grisa
com la teua mar de núvols.
Als meus peus, lluny de la tristor,
s'escampa una terra
d'aventures intangibles.
Al cap i a la fi,
l'horitzó és només una altra frontera
i totes són millors si es desdibuixen.

LLUM

Una llum aquosa,
de propietats làcties,
cobreix les muntanyes
amb una veladura
de perfecta execució
que deixa el Sol
com a punt de partida
d'un audaç i subtil
exercici cromàtic
que em lliga
a la indefugible
materialitat pictòrica
del món.

LLUNA ABSENT

Sols l'escuma testimonia
la falsedat de l'absència
en la profunda i fosca
nit sense horitzó.
Nit de passejants solitaris
que s'arreteren de la mar
al caliu d'estrelles artificials.
Nit de negre sobre negre,
de Goya i de Malèvitx,
de cap color i de tots.

PRÒLEG

Capbussada en el pròleg
del meu primer llargmetratge,
m'arriben reflexos dels nusos
de les històries que es creuen
per les vies del camí.
Amb l'estómac ple
de papallones (o libèl·lules),
deixe passar els quilòmetres
que m'acosten a la primera parada.
Les veus acompanyen la vibració.
El paisatge canvia el verd pel ciment.
La llum és juganera i balla
aprofitant cada escaleta entre caps i mans.
Allibere ulls i ment
que vaguen, capriciosament i lliure,
de finestra en finestra
i de seient en seient
fins que les portes s'obrin
i em veig obligada
a entrar en escena.